

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4Ek/2198/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119442755
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119442755.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci výkonu exekúcie v prospech oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: JUDr. Pavol Pospеча, advokát, so sídlom Lichnerova 23, 903 01 Senec, proti povinnej: B. X., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom X. XXX/XX, XXX XX S. - I. A., o vymoženie 1.046,51 eur s príslušenstvom, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Ek/2198/2019 zo dňa 9. decembra 2019, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Ek/2198/2019 zo dňa 9. decembra 2019 **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 26.11.2019 domáhal od povinnej vymoženiu sumy 1.046,51 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného dňa 1.2.2017 Slovenským arbitrážnym súdom, zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. pod sp. zn. 305/06/16.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 4Ek/2198/2019 zo dňa 9.12.2019 zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie a oprávnenému nepriznal náhradu trov exekučného konania a to zmysle § 53 ods. 3 písm. f) bod 4 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 70, § 73 ods. 3, ods. 5 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014, § 39, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1, 2, ods. 4 písm. r), ods. 5, § 54 ods. 1-2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný v čase uzavretia zmluvy a vecne tým, že exekučný titul je materiálne nevykonateľný z dôvodu neplatného uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Po preskúmaní zmluvy o revolvingovom úvere, uzatvorenej medzi oprávneným - dodávateľom a povinnou - spotrebiteľom dňa 24.03.2014, ako i Rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania toho istého dňa (24.03.2014) dospel k záveru, že rozhodcovská doložka uvedená v bode 5. rozhodcovskej zmluvy nenapĺňa záujem na ochrane spotrebiteľa, nakoľko rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá vo forme individuálne dojednanej listiny a táto fakticky núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, keďže zveruje voľbu rozhodcovského súdu príslušného na prejednanie veci do rúk žalobcu. Oprávnený zapracoval rozhodcovskú doložku, na základe ktorej mal rozhodcovský súd konať, do rozhodcovskej zmluvy, ktorú už vopred pripravil a túto už len hotovú predložil spotrebiteľovi ku zmluve na podpis. Takáto zmluva neprímerane znevýhodňuje spotrebiteľa, keďže je sformulovaná tak, že vlastne vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne spôsobom, ktorý si zvolil ten, čo žaluje a preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle Občianskeho zákonníka. Rozhodcovský súd si vybral sám oprávnený, nešlo o zhodný prejav oboch strán zmluvy, pretože povinná sa na výbere súdu reálne nepodieľala. Tieto skutočnosti možno považovať za dostačujúce na záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, nakoľko takto formulovaná

doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, nie je spôsobilým exekučným titulom a preto súd vyhodnotil rozhodcovský rozsudok ako nulitný právny akt a ako neúčinný exekučný titul. Chýbajúca právomoc rozhodcovského súdu má za následok vadu materiálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote dňa 31.12.2019 sťažnosť, ktorú odôvodnil predovšetkým tým, že posúdenie rozhodcovskej zmluvy ako nekalej a neplatnej považuje za nesprávne právne posúdenie veci. Oprávnený napádal nesprávnosť posúdenia rozhodcovskej zmluvy ako neplatného právneho úkonu, podľa neho takéto posúdenie rozhodcovskej zmluvy je založené na výklade odporujúcom rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR. Oprávnený rozhodcovskú zmluvu považoval za uzavretú individuálne vo forme samostatného právneho úkonu oddeleného od hlavnej zmluvy s poukazom na to, že jej uzavretie a následné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní nebolo podmienkou uzavretia samotnej zmluvy o revolvingovom úvere, pričom rozhodcovská zmluva umožňovala alternatívne riešenie sporov tým, že strana podávajúca žalobu rozhodne, kde žalobu podá (či na všeobecný súd alebo rozhodcovský súd) a súčasne rozhodcovská zmluva dávala povinnej možnosti od nej jednostranne odstúpiť bez uvedenia dôvodu a bez vplyvu na ďalšie trvanie zmluvy o revolvingovom úvere. Namietal tiež, že spotrebiteľa informoval o rozhodcovskej zmluve, o jej obsahu a význame, spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť jej obsah, spotrebiteľ nepochybne prejavil samostatným úkonom vôľu byť viazaný rozhodcovskou zmluvou a tiež to, že spotrebiteľa poučil o priebehu konania pred rozhodcovským súdom, o tom, že spotrebiteľ mal právo podať voči rozhodcovi námietky z dôvodu zaujatosti resp. sťažnosť predsedovi rozhodcovského súdu, o rozhodnutí rozhodcovského súdu, o trovách konania pred rozhodcovským súdom a o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu rozhodcovského súdu. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoE/919/2015, 43CoE/372/2013, na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/211/2016 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/80/2017, ktoré dospeli v obdobných veciach k rovnakým záverom. Navrhoval, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil v celom rozsahu a aby vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

9. Po preskúmaní veci sa súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia exekučného súdu. Súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany oprávneného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Súdnym nemal v tejto veci dôvod (a to napriek presne opačnému názoru oprávneného), pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej v napádanom rozhodnutí na podporu ním zvoleného postupu a týmto pojatej aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) takto súdom predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov pre zamietnutie návrhu na začatie exekúcie s odvolaním sa na ne.

Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na podrobne vyargumentovaný nesúhlas oprávneného prezentovaný v sťažnosti, sa súd nad rámec zákona vysporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

10. Súd súhlasí s názorom prezentovaným v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého dojednaná rozhodcovská doložka uvedená v rozhodcovskej zmluve predstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Keďže rozhodcovská zmluva bola uzatvorená ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného od 1.1.2015, súd pri svojom rozhodovaní správne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014. Zmluvná podmienka, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom a tým aj podkladom pre vykonávanie exekúcie. Súd nepopiera, že rozhodovanie sporov v rozhodcovskom konaní je alternatívnou možnosťou k súdnemu konaniu, avšak ak je spotrebiteľ nútený podrobiť sa v zmysle rozhodcovskej doložky rozhodnutiu vopred veriteľom vo formulári predtlačenej zmluvy určeného rozhodcovského súdu (resp. v tomto prípade súdov), nemožno hovoriť o individuálne dojednanej podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Oprávnený nemohol uspieť s obhajobou ním zvoleného postupu založenou na samostatnosti rozhodcovskej zmluvy (ktorá by takto mala mať charakter individuálneho dojednania, nespádajúceho pod súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách). Individuálnosť vyjednania totiž nie je závislou od fyzického oddelenia časti dojednaní od iných, ale v preukázanej možnosti spotrebiteľa ovplyvniť znenie formulárovej zmluvy, predkladanej mu dodávateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené (predtlačené) a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súd v napádanom rozhodnutí správne predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu formulárovú nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Z týchto skutočností jednoznačne nevyplýva, že ide o samostatnú zmluvu. Je nesporné, že predmetnú zmluvu podpísala povinná spolu so zmluvou o úvere v ten istý deň ako viaceru spolu súvisiacich dokumentov, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je uvedená na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne spočívalo na strane dodávateľa, pričom oprávnený súdu nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie opaku, súd preto v napádanom rozhodnutí správne posúdil, že zmluva nebola dojednaná individuálne. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, na ktorú poukázal oprávnený v sťažnosti, a to že vo formulári rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, nakoľko uvedené nie je dostatočným dôkazom, že tomu tak aj reálne bolo.

11. Za správnu nemožno považovať ani tú interpretáciu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka predostieranú oprávneným, ktorej účelom bolo presvedčiť, že neodstúpením od rozhodcovskej zmluvy zo strany povinnej sa rozhodcovská zmluva považuje za individuálne dojednanú. Zmluvná podmienka sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že s ňou spotrebiteľ nevyjadrí nesúhlas a dodatočne neodstúpi. V zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 6CoE 256/2012, s ktorého závermi sa súd stotožnil, nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v

prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na jej dodatočné zrušenie.

12. Ústavný súd SR v rozhodnutí IV.ÚS 55/2011 z 24.02.2011 zaujal stanovisko, že pokiaľ súd vyslovil názor, že rozhodcovská doložka, ktorá znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde, je neprijateľná a prieči sa dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, resp. že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ za použitia ich výkladu v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS, tieto závery súdov nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušného ustanovenia ESP a k porušeniu základných práv sťažovateľa nedošlo.

13. Predmetná rozhodcovská doložka je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber žalujúcej strane medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku bol výber súdu na žalobcovi, pretože v prípade, že sa žalobca rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna a reálne mu tento výber neumožňuje. Z podstaty úverovej zmluvy a právneho vzťahu ňou založeného totiž vyplýva, že subjektom, na podnet ktorého začne konanie o zaplatenie dlžnej sumy, bude dodávateľ a teda na ňom bude aj voľba medzi všeobecným alebo rozhodcovským súdom. Súčasťou konštantnej a relevantnej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) je i záver, podľa ktorého možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať za skôr teoretickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotnú voľbu prejednávania a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom). Rozhodcovská doložka nebola, napriek jej formulácii, skutočne alternatívnou. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto silnejšou stranou spotrebiteľského vzťahu. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tom prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už povinná nemala faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom.

14. Logickým dôsledkom vyššie uvedených dôvodov bola predmetná rozhodcovská doložka správne posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt.

15. Obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo 146/2011 uzavrel, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie za exekučný titul označil rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom, na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

16. Čo sa týka odkazu oprávneného na závery v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoE/919/2015, 43CoE/372/2013, v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/211/2016 a v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/80/2017, k tomuto súd poznamenáva, že ide o rozhodnutia záväzné len v tých konkrétnych konaniach, v ktorých sa rozhodovalo, pričom judikatúra

krajských súdov nie je v Slovenskej republike záväzným prameňom práva. Žiaden právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v inej veci a toľž nie rozhodnutím krajského súdu. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Žiaden právny predpis teda explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v inej veci (teda nad rámec viazanosti právnym názorom v rámci opravného konania), dokonca ani povinnosť byť viazaný stanoviskom Najvyššieho súdu, uverejneným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súdne rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Navyše sa nejedná o konštantnú judikatúru predkladanú oprávneným, keď napr. Krajský súd v Trnave v novšom rozhodnutí č.k. 6CoE/159/2017-58 zo dňa 28. septembra 2017 vyslovil opačný názor, než bol prezentovaný v rozhodnutiach uvádzaných oprávneným. Obdobne opačný názor než prezentuje oprávnený má aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 6CoE/128/2015 zo dňa 27.10.2015, ale aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutiach sp. zn. 13CoE/8/2015, 15CoE/64/2015, 14CoE/88/2015, 2CoE/141/2015, 17CoE/2/2015, 1CoE/183/2015, 16CoE/71/2015, 43CoE/496/2015, 16CoE/12/2015, 13CoE/88/2015, 13CoE/48/2015, 2CoE/55/2014, 2CoE/47/2014, 12CoE/13/2014. Navyše obdobné závery exekučného súdu v iných veciach boli posudzované aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý uznesením IV. ÚS 371/2018-43 zo dňa 20.06.2018 sťažnosti spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., odmietol ako zjavne neopodstatnené.

17. Keďže oprávnený nebol v exekučnom konaní úspešný, rozhodol vyšší súdny úradník v napádanom rozhodnutí správne aj o nepriznaní náhrady trov exekučného konania oprávnenému.

18. Na záver súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd rozhodol tak ako vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Ek/2198/2019 zo dňa 9.12.2019 ako nedôvodnú zamietol.

20. O trovách sťažnostného konania súd nerozhodoval, keďže tieto neboli účastníkmi uplatnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.